

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/622/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223822
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Nagypálová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223822.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a Mgr. Dušana Ďuriana, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35807598, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, zastúpeného právnym zástupcom Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36864421, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, v mene ktorého pred súdom koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/293/2012-78 z 18. 02. 2014, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu o nevyhlásení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí (prvý výrok) s odôvodnením, že navrhovateľ žiadnym spôsobom neosvedčil svoje tvrdenie o prebiehajúcom konaní na Ústavnom súde Slovenskej republiky, do právoplatného skončenia ktorého by mal súd toto konanie prerušiť; zamietol návrh navrhovateľa na začatie konania, ktorým sa voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom v exekučnom konaní tvrdným nesprávnym úradným postupom, t.j. nerozhodnutím o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote (druhý výrok), náhradu trov konania odporcovi nepriznal (tretí výrok). Okresný súd v priebehu konania spojil dve veci rovnakých účastníkov na spoločné konanie, ktoré ďalej viedol pod sp. zn. 14C/293/2012. Okresný súd vykonal dokazovanie pripojenými exekučnými spismi týkajúcimi sa jednotlivých spojených konaní a zistil, že (1) konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 14C/293/2012 sa týka exekučného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 2Er/999/2004 začatého 29. 07. 2004, kde návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol exekučnému súdu doručený 02. 11. 2009 a exekučný súd o tomto návrhu rozhodol 08. 01. 2010; (2) konanie pred spojením vedené pod sp. zn. 14C/296/2012 sa týka exekučného konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 1Er/261/2007 začatého 15. 03. 2007, kde návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol exekučnému súdu doručený 06. 09. 2010 a exekučný súd o tomto návrhu rozhodol 11. 01. 2011. Toto uznesenie okresného súdu bolo odvolacím súdom zrušené a opätovne súčasne s vyhlásením exekúcie za neprípustnú a jej zastavením rozhodol opätovne o návrhu oprávneného uznesením z 30. 09. 2011. Súd poukázal na to, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005 nebola zákonom stanovená žiadna lehota pre rozhodnutie o zmene exekútora.

Zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v § 44 ods. 7 určuje lehotu na rozhodnutie o návrhu oprávneného pre zmenu exekútora v rozsahu 30 dní len od 01. 09. 2005. Z uvedeného vyplýva, že v exekučných konaniach, ktoré začali do 31. 08. 2005 nebola zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora bez ohľadu na to, kedy bol tento návrh na zmenu doručený súdu. To sa v súdenom prípade týka konania sp. zn. 2Er/999/2004. V prípade konania vedeného pod sp. zn. 1Er/261/2007, ktoré začalo po 01. 09. 2005 zákon určoval 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora, ktorá je ale lehotou procesnou, za prekročenie ktorej Exekučný poriadok neustanovuje žiadnu sankciu, preto ju treba považovať za poriadkovú lehotu. Táto lehota je pre súd záväzná len do tej miery, že jej nedodržanie by mohlo byť prípadne označené za zbytočný prieťah. Na konštatovanie existencie zbytočného prieťahu v konaní súdu však spravidla nestačí len samotné nedodržanie lehoty, ale zohľadňujú sa i ďalšie relevantné okolnosti prípadu. V tejto veci súd ihneď po doručení návrhu na zmenu súdneho exekútora konal a nedodržanie lehoty bolo do značnej miery zavinené oneskorenou reakciou pôvodného súdneho exekútora na výzvu súdu. K nedodržaniu lehoty teda došlo z objektívnych dôvodov, lebo v rozhodnutí o zmene exekútora musí súd rozhodnúť o trovách pôvodného exekútora. Za rozhodujúce považoval, že spolu s rozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora bola zastavená aj samotná exekúcia, z čoho vyplýva, že striktným nedodržaním lehoty pri zamietnutí návrhu na zmenu exekútora nemohol navrhovateľ utpieť žiadnu škodu. Oprávnenému nemôže vzniknúť škoda nerozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora v lehote 30 dní v žiadnom prípade, pretože povinnosťou pôvodného exekútora je v exekúcii riadne pokračovať. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je však nutné preukázať tri základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu - porušenie právnej povinnosti (nesprávny úradný postup), vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Okresný súd uzavrel, že nemal preukázaný navrhovateľom tvrdý nesprávny úradný postup exekučného súdu ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenia § 3 ods. 1 a § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Proti rozsudku okresného súdu podal navrhovateľ včas odvolanie. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Vyjadril názor, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. Okresný súd rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci na tento postup neboli splnené zákonné podmienky. Trval na osobnej účasti jeho právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Okresný súd mu odňal možnosť konať pred súdom, pretože sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporcu ani k vykonaným dôkazom, na ktorých okresný súd založil svoje rozhodnutie, čím došlo aj k porušeniu jeho práva na kontradiktórne konanie. Neboli splnené zákonné podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia dôvodu určil sám. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Napadnutý rozsudok označil za vnútorne rozporný a nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Zo spisu okresného súdu vyplýva, že návrhom na začatie konania sa navrhovateľ voči odporcovi domáhal vyčíslenej náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej okresným súdom ako exekučným súdom v exekučnom konaní tvrdým nesprávnym úradným postupom, t.j. nerozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote; navrhovateľ navrhol vykonať dokazovanie len konkrétnym exekučným spisom okresného súdu. Priamo v návrhu na začatie konania

vzniesol navrhovateľ námietku zaujatosti všetkých sudcov okresného súdu, o ktorej riadne rozhodol nadriadený súd tak, že zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania prejednávanej veci nevylúčil. Okresný súd doručil návrh navrhovateľa odporcovi na vyjadrenie; obidvom účastníkom konania doručil písomné poučenie účastníka konania okrem iného aj podľa § 120 ods. 4 O. s. p.. Na prejednanie veci samej nariadil okresný súd pojednávanie, na ktoré riadne a včas predvolal právneho zástupcu navrhovateľa a zástupcu odporcu. Pred pojednávaním doručil navrhovateľ okresnému súdu žiadosť o zrušenie nariadeného pojednávania a návrh na prerušenie konania do rozhodnutia ústavného súdu o jeho sťažnosti proti rozhodnutiu nadriadeného súdu o nevylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci. Okresný súd uznesením vyhláseným do zápisnice o pojednávaní žiadosti navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania nevyhovet a návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Následne vykonal dokazovanie obsahom exekučného spisu, vyhlásil dokazovanie za skončené a verejne vyhlásil napadnutý rozsudok.

Odvolaie navrhovateľa nie je dôvodné.

Odvolaí súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky navrhovateľa ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom okresného súdu a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu, osvojuje si dôvody napadnutého rozsudku okresného súdu a v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. na ne v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnoti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolací súd udáva, že okresný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednoti odporcu za škodu považuje aj odvolací súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu v sporných exekučných konaniach. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Odvolaia námietka navrhovateľa, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca nie je dôvodná. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospelá k ustálenému záveru, že dôvod na vylúenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu v oboch konaniach riadne rozhodol nadriadený súd, ktorý zákonného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci nevylúčil; zo spisu okresného súdu súčasne vyplýva, že uznesenia nadriadeného súdu boli účastníkom riadne doručené. Iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol.

Odvolaia námietka navrhovateľa, že mu okresný súd uskutočnením pojednávania v jeho neprítomnosti a vykonaním dokazovania exekučnými spismi v jeho neprítomnosti, odňal možnosť konať pred súdom a porušil jeho právo na kontradiktórne konanie, tiež nie je dôvodná. Zo spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie doručil okresný súd právnemu zástupcovi navrhovateľa riadne prostredníctvom pošty a včas s poskytnutím 5-dňovej zákonnej lehoty na prípravu na pojednávanie. Na vykonanie pojednávania v neprítomnosti riadne a včas predvolaného navrhovateľa boli podľa odvolacieho súdu splnené zákonné podmienky (§ 101 ods. 2 O. s. p.). Postupom okresného súdu v súlade so zákonom nemôže dôjsť k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom. K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, toto však pozostávalo len s oboznámením sa s exekučnými spismi, ktorý ako

dôkaz navrhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhu na začatie konania s tým, že navrhovateľ bol účastníkom exekučných konaní a teda obsah exekučných spisov mu bol nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonával. K odhňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania. Týmto postupom okresného súdu nebol navrhovateľ vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia a je plne odôvodnený hospodárnosťou konania. Navyše vyhláseným uznesením o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O. s. p.) a preto mohol pokračovať v konaní. Nedoručením vyjadrenia odporcu navrhovateľovi nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na spravodlivý proces. Obsah vyjadrenia odporcu je totožný v niekoľko tisícoch sporoch, ktoré navrhovateľ pred všeobecnými súdmi inicioval a navrhovateľovi je jeho obsah známy.

Navrhovateľ v odvolaní zotrval aj na stanovisku o porušení jeho práv dôsledkom nesprávneho úradného postupu exekučného súdu. Odvolací súd sa s argumentáciou navrhovateľa nestotožnil. Navrhovateľ nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu (existenciu prieťahov v súdnom konaní), čo je základný predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že súd si nespĺnil zákonnú povinnosť, pretože o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nerozhodol do 30 dní od doručenia návrhu na súd, čím konal so zbytočnými prieťahmi a rozhodnutie o zmene súdneho exekútora vydal po veľmi dlhom čase. Z pripojeného exekučného spisu 2Er/999/2004 je zistiteľné, že exekučné konanie sa v danej veci začalo dňa 29. 07. 2004, ktorým bol na exekútorský úrad súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Právny režim exekučného konania sa riadil právom platným a účinným do 31. 08. 2005. Právna úprava, ktorej aplikácie sa navrhovateľ dovoláva, vstúpila do účinnosti až od 01. 09. 2005 a nedopadá na exekučné konania začaté pred 01. 09. 2005, čo vyplýva z prechodných a záverečných ustanovení § 238 ods. 1, 2, § 240 ods. 1, 2 Exekučného poriadku. Na túto exekučnú vec vedenú na okresnom súde pod sp. zn. 2Er/999/2004 sa správne aplikuje ustanovenie § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 08. 2005, ktoré neupravuje lehotu pre rozhodnutie exekučného súdu o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Návrh na zmenu exekútora bol okresnému súdu doručený 02. 11. 2009 a súd o návrhu rozhodol uznesením č. k. 2Er/999/2004-15 z 08. 01. 2010. O návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora rozhodol okresný súd v primeranej lehote. V exekučnej veci sp. zn. 1Er/261/2007 už bolo povinnosťou súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v lehote 30 dní. Návrh na zmenu súdneho exekútora bol doručený exekučnému súdu 06. 09. 2010 a prvýkrát o tomto návrhu rozhodol exekučný súd 11. 01. 2011. Aj v tejto veci rozhodol exekučný súd podľa názoru odvolacieho súdu o návrhu oprávneného v primeranej lehote. V súlade s ústavným súdom odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie úkonu súdu (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II. ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013). Krajský súd k argumentácii navrhovateľa dodáva, že ani prípadné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno posudzovať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré v danej veci mali vplyv na rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora. Je potrebné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to učinil okresný súd.

Okresný súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania správne zamietol. O námietkach zaujatosti vznesených navrhovateľom v jednotlivých návrhoch na začatie konania rozhodol krajský súd ako súd nadriadený uznesením sp. zn. 13NcC/296/2012 z 11. 10. 2012 (týka sa veci sp. zn. 14C/293/2012), resp. uznesením sp. zn. 15NcC/296/2012 z 10. 10. 2012 (týka sa veci sp. zn. 14C/296/2012) s tým, že zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec a ktorý vydal aj napadnuté rozhodnutie z prejednávania a rozhodovania prejednáwanej veci nevyklúčil. Okresný súd dospel k správne nálezom, že neexistuje dôvod na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pretože neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Samotné podanie ústavnej sťažnosti navrhovateľom nie je dôvodom, ktorý by zakladal obligatórnu povinnosť prerušiť konanie, pretože v danom prípade ide o otázku procesného charakteru (zaujatosť sudcu), ktorá nemá priamy dopad na posúdenie nároku navrhovateľa, t.j. nemá priamy súvis s vyriešením sporu vo veci samej a teda nejde o prejudiciálnu otázku, od vyriešenia ktorej priamo závisí výsledok sporu. Navyše podľa odvolacieho súdu nie je dôvod ani na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. do prípadného rozhodnutia ústavného súdu, pretože otázku, či vo veci

rozhodoval vylúčený sudca, môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/89/2013 zo dňa 06.02.2013 alebo sp. zn. I.ÚS/92/2013 zo dňa 13.02.2013, ktorými sťažnosti navrhovateľa proti uzneseniam nadriadeného súdu, ktorými rozhodol tak, že nevyvlúčil všetkých sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania vecí, ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie).

Navrhovateľ v odvolaní namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobrá uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Ani v tomto smere však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu okresnému súdu nič vytknúť. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórných predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom odporcu v konaní, ktorý však žiadne trovy konania nežiadal nahradiť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vzniklo mu voči plne neúspešnému navrhovateľovi právo na náhradu trov konania. Keďže však odporca neurobil žiadny návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania a ani mu žiadne nevyplývajú zo spisu, odvolací súd mu náhradu trov odvolacieho konania proti navrhovateľovi nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.